

valg. Der er altsaa ingen særlig Grund for mig til nu at gaa ind paa de forskellige Tanker, som man kunde have om, hvorledes et saadant endeligt Forlig mulig kan opnaas. Jeg vil kun sige to Ting. Jeg skal først sige dette, at jeg og det Mindretal, der slutter sig til mig, meget ønsker, at vi kunne faa denne Sag virkelig bragt til en endelig Afslutning i Fællesudvalget. Vi anse det ogsaa fra Rigsdagens Standpunkt for at ville være højt ubehdligt, om denne Sag, der nu har kostet 3 Mars Arbejde, og som vedrører nogle af de betydeligste økonomiske Interesser her i Landet, ikke skulde komme ind under Rigsdagens, ind under, hvad man kan kalde den ordinære Behandling af Statsinstitutionernes Økonomi. Den anden Bemærkning, jeg skal tillade mig at gøre, er blot en ganske kort Indsigelse mod nogle Ytringer, der nylig kom fra det ærede Medlem, som er Ordfører for Flertallet. Den ærede Ordfører indskrænkede sig ikke til at udtale, at Folketingets Flertal havde optaget sit Princip fra 2den Behandling, fordi det stadig maatte anse dette for det rigtigste for en ny Organisation af Statsbanedriftens Administration, men han udtalte tillige, at Striden stod imellem, om man vilde have en praktisk Bestyrelse eller en Bestyrelse, med mange Omsvøb og Skrivelser, og altsaa en langsom Forretningsgang. Jeg ser mig nødsaget til baade paa det Mindretals Begne, som jeg har tilladt mig at føre Ordet for, og tillige, mener jeg, for det Forslag, der her foreligger fra Landstinget, aldeles bestemt at afvise den Art af Udtalelser. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Flertals Mening er, at de ønske en saadan Bestyrelse, som de kalde praktisk, med saa lidt Omsvøb som muligt osv., men de ærede Herrer selv kunne heller ikke og bør fornuftigvis heller ikke tvivle om, at det, vi ønske at opnaa, er akkurat det samme. Der er blot Tvivl om, ad hvilken Vej vi bør gaa. Vi, Mindretallet, mene, at den Vej, vi ere gaaede, og som er efter Sagerens Natur og Bestaaffenhed at lade dem afgøre af forskellige Myndigheder og have forskellige Instanser, netop er den Vej, ad hvilken man undgaar Omsvøb, Skrivelser og i det hele langsom Forretningsgang, at dette netop er den Vej, ad hvilken man faar en praktisk Bestyrelse. Jeg maa altsaa aldeles bestemt udtale, at i den Henseende er der og kan der ikke være nogen Forskel paa Flertallets og Mindretallets Standpunkter. Noget helt andet er jo det — det er et Faktum; det er jo noget, som foreligger her som givet — at vi opfattede de Midler, hvorigennem dette Maal

skal naas, paa en noget forskellig Maade. Jeg skal, da det forekommer mig at være aldeles unyttigt, ikke vende tilbage til at paavise Grundene, hvorfor jeg tror, at Mindretallet har Ret og Flertallet Urret, men jeg har ikke troet det muligt, hverken for det Mindretal, paa hvis Begne jeg taler, eller lige over for det Forslag, som foreligger her fra Landstinget, at burde tie lige over for en saadan Udtalelse. For øvrigt skal jeg netop af Hensyn til det Løste, jeg gjorde i Begyndelsen af min Udtalelse, fatte mig aldeles kort, og blot altsaa tillade mig at bede ærede Medlemmer, der staa paa væsentlig samme Standpunkt som Mindretallet, at stemme mod enhver af de foreslaede Ændringer. Dernæst skal jeg for øvrigt tillade mig at udtale det Haab, at det til syvende og sidst dog, naar Sagen efter Behandling i Fællesudvalg maatte foreligge her igen, kan vise sig, at vi ere komne til et Resultat, som kan være til Gavn og Glæde for Fædrelandet og hidføre en behageligere Situation for alle dem, der have med denne Sag at gøre, end der hidtil har foreligget. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Lovforslagets uforandrede Vedtagelse.

Sarals Jensen: Som man vil erindre, stillede jeg ved Sagens 2den Behandling her i Tinget en Række af Ændringsforslag, som gik ud paa at søge at forbedre de underordnede Funktionærers Lønning og Ansættelsesvilkaar. Disse Forslag blev forkastede her i Tinget, og jeg agtede da at opstille dem igen til 3dje Behandling, men fravalgte dette, da det lykkedes mig i Udvalget at formaa Flertallet til at henstille til den højtærede Minister at overveje denne Sag og ordne disse Forhold paa en for vedkommende Personale tilfredsstillende Maade. Denne Henvisning til den højtærede Minister har for saa vidt baaret Frugt, som der paa et enkelt Punkt er sket en ganske betydelig og højt ønskelig Forbedring, idet nemlig Stationsbudene, som før vare højt forskellig lønede og stode under højt forskellige Vilkaar, ere blevne fast ansatte ifølge Forslaget og ere komne paa ensartet Løn, nemlig paa en fast Løn af 660 Kr. foruden Opholdspenge, hvad der for disse Folk vil være en ganske betydelig Forbedring. Men lige saa taatnemlig jeg maa være for, at den ærede Minister har taget Hensyn til denne Klasse af Bestillingsmænd, lige saa meget maa jeg beklage, at der ikke er blevet taget Hensyn til andre Bestillingsmænd, hvis Forhold ogsaa bleve fremdragne ved samme Lejlighed. Dette gælder saaledes Stationskarlene. De ere noget nær under samme